

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 578/2020
12.03.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високог савета судства, Привредног суд у Сремској Митровици, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, ради накнаде нематеријалне штете због повреде права на суђење у разумном року, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гжрр 99/2019 од 06.11.2019. године, у седници одржаној 12.03.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гжрр 99/2019 од 06.11.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гжрр 99/2019 од 06.11.2019. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици Прр 108/19 од 03.06.2019. године ставом првим изреке, делимично је усвојен захтев тужиоца и обавезана је тужена да тужиоцу исплати на име новчаног обештећења-неимовинске штете која је тужиоцу изазвана повредом права на суђење у разумном року, 300 евра у динарској противвредности на дан исплате, према средњем курсу Народне банке Србије, са законском затезном каматом од 03.06.2019. године, као дана пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован захтев тужиоца преко досуђених 300 евра у динарској противвредности до тражених 3.000 евра у динарској противвредности са припадајућом каматом. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка плати 59.400,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Гжрр 99/2019 од 06.11.2019. године ставом првим изреке, жалба тужиоца је делимично усвојена као основана, а делимично одбијена, као неоснована, док је жалба тужене усвојена као основана, и првостепена пресуда преиначена у побијаном делимично усвајућем-обавезујућем делу одлуке о главној ствари (став 1. изреке) и у побијаном одбијајућем делу одлуке о главној ствари (став 2. изреке), тако што је досуђени износ од 300 евра повећан на

износ од 900 евра у динарској противвредности на дан исплате, према средњем курсу Народне банке Србије, са законском затезном каматом од 03.06.2019. године, као дана пресуђења до коначне исплате, док је у преосталом делу од тражених 3.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом од пресуђења па до коначне исплате, а за разлику од 2.100 евра са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, захтев тужиоца одбијен је, као неоснован; у побијаном обавезујућем делу одлуке о трошковима поступка (став 3 изреке), тако што је досуђени износ трошкова поступка од 59.400,00 динара смањен на износ од 23.400,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, а са вишком захтева за досуду трошкова поступка од тражених 152.415,00 динара до досуђених 23.400,00 динара, а за разлику од 129.015,00 динара за законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате, захтев тужиоца је одбијен, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати 4.320,00 динара на име трошкова жалбеног поступка, док је за разлику у износу од 10.080,00 динара захтев тужиоца одбијен, као неоснован. Ставом трећим, изреке обавезан је тужилац да туженој плати 12.000,00 динара на име трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Члана 404. став 1. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 87/18), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана, прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року у поступку пред Привредним судом у Сремској Митровици у предмету Ст 24/10, која повреда овог права тужиоцу је утврђена решењем Привредног суда у Сремској Митровици Р4 Ст 110/18 од 31.05.2018. године. О праву тужиоца за новчано обештећење и висини новчаног обештећења другостепени суд је одлучио ценећи члан 30. Закона о заштити права на суђење у разумном року. У ревизији тужилац указује на неуједначену праксу у погледу одлучивања о висини накнаде за новчано обештећење, међутим у пресуди која је приложена уз ревизију није реч о индентичној чињеничној и правној ситуацији, као што је ова, тако да нема потребе за одлучивањем о ревизији ради уједначавања судске праксе. Висина новчаног обештећења одређује се у сваком случају према чињеницама и околностима које су од утицаја за оцену трајања суђења у разумном року.

Са напред наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 11.02.2019. године, а тужилац је тражио да се обавезе тужена да му исплати 3.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате.

Чланом 27. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Сл. гласник РС“, бр. 40/15) прописано је да независно од врсте и висине тужбеног захтева, у поступку пред судом сходно се примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак (став 1.) и да ревизија није дозвољена (став 3.).

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Чланом 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да у поступку по тужби за новчано обештећење ревизија није дозвољена у смислу члана 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, то је Врховни касациони суд донео одлуку као у ставу другом изреке на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић